

НИКОЛА БЪОГЛЕ

enthusiast

ПОСЛЕДНОТО ПОСЛАНИЕ

От автора на „Пациент 488“, „Заговорът“ и „Дяволският остров“

**НИКОЛА
БЪОГЛЕ**

**ПОСЛЕДНОТО
ПОСЛАНИЕ**

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiast

София, 2023

Nicolas Beuglet

Le dernier message

Copyright © XO Editions 2020. All rights reserved.

Никола Бьогле

Последното послание

© Иван Баталов, превод, 2023

© Биляна Славкова / Kontur Creative, дизайн на корицата, 2023

© Стефан Пеев, наборен шрифт Pliska (SIL Open Font License), 2023

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пблмшннг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-505-3

На моята изключителна жена Каролин, заедно с която се надявам да предадем най-ценното послание на нашите също толкова изключителни дъщери Ева и Жулиет.

1

СРЕД МРАКА НА УЛИЧКАТА, с малки каменни къщи, между капациите на един прозорец се процеди светлина. Не беше гостатъчно ярка, нито постоянна, но стигаше, за да открои контурите на правоъгълния прозорец във викториански стил.

Вместо дразнещото изкуствено осветление на електрическите крушки Грейс предпочиташе редовно да се буди в три часа сутринта под меките отблясъци на пламъка. Седнала на леглото в стаята си, тя се любуваше на все още колебливото потреперване на фенера.

Разпъна изтръпналите пръсти на крака си. От това подът изскърца и тя се разбуди напълно. Сякаш изведнъж обзета от безпокойство, Грейс се пресегна да отвори чекмеджето на нощното си шкафче, но после се разколеба и тръсна глава: „Добре знаеш, че не е мръднала оттук“, ѝ каза вътрешният ѝ глас. С фенера в ръка тя застана пред прозореца. Разклонени сенки шареха по стъклото, а по-галеч, откроявайки се на фона на лунната светлина, се издигаше високата кула на университета в Глазгоу, която младата жена съзерцава известно време.

После, повесила фенера на китката си, тя влезе в гостната, наслади се на нежния допир на килимите по ходилата си и

подоуши въздуха. С изключение на една от стените – широка колкото врата и закрыта от завеса, помещението беше заето от библиотека с рафтове, натежали от книги, и пропито с успокоителното уханье на стара хартия. Грейс плъзна поглед по всички етажерки, за да се порадва на безмълвното присъствие на единствените души, на които позволяваше да се сродят с нейната. Книги се бяха настанили дори на стелаж, монтиран на входната врата – като някакви пазачи на дома ѝ.

С предпазливи крачки, за да не събуди съседите, Грейс последователно включи всички лампи в гостната, угаси фенера и както беше по копчинена пижама, която прикриваше формите ѝ, се излегна на килима до ниската масичка, за да започне упражненията си по пилатес. Благодарение на изключителната си дисциплина тя беше успяла да стегне в дълбочина коремната си мускулатура. Целта ѝ бе да увеличи шансовете си за съпротива в някои ситуации, с каквито се сблъскваше в професията си.

Трийсет минути по-късно тя застана пред огледалото в банята. По страните ѝ бяха избили червени петна, които нагло очертаваха бузите. А това ѝ напомняше как наскоро, докато страдаше от затлъстяване, неколцина колеги тъпанари ѝ се подиграваха заради кръглата ѝ, лъщяща от пот глава. Сега беше на трийсет и две години и гърдите ѝ не бяха напълно загубили пищните си форми, а в талията беше „повече жена, отколкото топлес от списание“, както понякога шеговито си казваше. Някои вероятно бяха на мнение, че би трябвало да свали още две-три кила, докато за други тя беше истинска, красива жена. Впрочем лицето ѝ не беше лишено от хубави черти, а устните ѝ – големи и сочни, привличаха погледа също както и очите ѝ с цвят на лешник и галец поглед. Колкото до пухкавите ѝ ръце, те бяха се изфинили и придобили известна дискретна изисканост.

Грейс наведе глава настрани и дългите ѝ кестеняви коси се спуснаха по врата ѝ. На корема си беше открила гънка, по-богатата на подкожна тлъстина от очакваното. Вдигна рамене

и се надсмя над самата себе си, като реши, че е постигнала „комфортното“ си тегло.

Прибра се на пръсти в стаята си и отвори гардероба. Вдясно имаше няколко рокли, джинси и ризи в тъмен цвят. А вляво, подредени като войници, пет еднакви тайора с долнище панталон, заели стойка „мирно“ на своите закачалки.

Грейс се канеше да избере един от тях, преди да се настаня на дивана с чаша чай и книга. Обърна поглед към стената срещу леглото си и внимателно доближи загриженото си лице към нея. Ето че се случваше отново. Застина и се заслуша в шума, който стигаше до ушите ѝ, приглушен и на пресекулки. Ридания. На мъж. Както често досега, през най-тъмните часове на нощта, от почти цяла година.

Какво беше преживял? Как изглеждаше? Грейс нямаше никаква представа. Нито веднъж не се бяха разминали по коридора, защото вероятно ходеха на работа по различно време. Както всеки път тя се облегна на стената. И сред тишината, нарушавана от плача на непознатия, затананика приспивна песничка, като клатеше грациозно глава. Не пееше съвсем вярно, но вибрациите от гърдите ѝ се предаваха на стената и тя махаше с показалец при всяка дума, която изкачаше от устните ѝ. Нежната приспивна песен беше стар спомен от детството ѝ и разказваше как Мари помолила ангелите да бдят над сина ѝ. Тя самата си беше припявала често тази мелодия в най-тежките моменти от живота си.

Скоро воплите, които идваха от съседната стая, станаха по-редки, като че болката се укроти и плътната тишина на нощта пак изгълни пространството.

Грейс се изправи предпазливо като майка, която се отдалечава от кошчето на заспалото си дете, препаса кобура си, облече се, закачи белезниците на колана си, надяна на палеца си една сребърна халка и коленичи пред нощното шкафче. Този път отвори вратичката, зад която се криеше огнеупорна каса. Набра кода и я отвори. Вътре имаше два предмета. Без да докосне пистолета, тя сграбчи изненадващо припряно,

въпреки че изглеждаше спокойна, парчето червено кагифе, разви го и въздъхна с облекчение.

Ключът със зъбци от двете страни, типичен за металните врати, беше на мястото си. Грейс го взе и се върна в гостната. Дръпна завесата, опъната между две библиотеки, зад която имаше груба метална врата, по-солидна от невзрачната на входа. Мушна ключа в ключалката и долови някакво трептене. Дървените фигурки на животни и няколко книги, струпани на масичката в хола трепереха от вибрациите на мобилния ѝ телефон. Кой ѝ звънеше по това време?

Елиът Бакстер. Шефът ѝ. Сигурно имаше вече година, откакто не ѝ се беше обаждал. За какво ли му бе притрябвала, и то посред нощ? Тя отговори на обаждането колкото от любопитство, толкова и от тревога.

– Само две позвънявания. Виждам, че не си загубила навика си да ставаш рано – заяви той.

– Само че не го правя, за да се наплоскам преди всички останали, а за да спортувам.

– Добре, добре, радвам се да го чуя, но ще бъда откровен с тебе, Грейс. Ако ти се обаждам, то е, защото нямам друг човек на разположение, така че не си прави илюзии.

– Също както не си правя илюзии относно чувството ти за такт – отвърна тя без сянка на враждебност.

– Грейс, навремето ти беше прекрасен разследващ полицай, но и двамата знаем, че...

„Че когато ме понижи, имах остра нужда от помощ, а не да бъда пратена в трета група“, замалко да каже Грейс.

Но щом я търсеше, вероятно Бакстер щеше да ѝ предложи някой интересен случай. Така че по-добре да не му противоречи. Поне засега.

– Вече е минало, взела съм се в ръце. Да оставим това. Слушам те.

Елиът Бакстер въздъхна дълбоко.

– Отнася се за убийство – каза той с половин уста.

Грейс долавяше признаци на притеснение у своя началник, което рядко се случваше.

– Човекът е открит в една стая едва преди час – продължи Елиът – с подпухнало лице, с разбит череп, със... Според свидетеля на място някаква гъста белезникава течност изтичала от носа му.

– Къде се е случило?

Мекият и търпелив глас на Грейс насърчаваше откритията. Звучеше, сякаш говори на ухото на срамежливо дете.

– Точно тук е проблемът.

Тя го чу как навлажнява устни, докато търси гуми.

– На остров Йона.

Както всеки шотландец, Грейс беше чувала за този мъничък остров в далечния западен край на страната. Място, което се слаवेशе със спокойствието си.

– В селото ли се е случило?

– Не.

Сега вече на Грейс ѝ стана ясно защо шефът ѝ е толкова притеснен. С изключение на селото, на острова имаше само едно място, съградено от човешка ръка.

Място, където такива неща не се случват никога. Или по-скоро не би трябвало никога да се случват.

2

ЕДИНСТВЕНОТО ЧОВЕШКО СЪЩЕСТВО в радиус от стотици километри, Грейс караше с разумна скорост по тясната ивица асфалт, описваща криволичеци завои в пазвата на мъгливата долина. Насред избуялите по всеки склон сочни треви туктам стърчаха трошливи скали, покрити с мъх, най-високите от които се губеха сред пелената от облаци, подобно на разредено черно мастило. На места сивите пари се разкъсваха около най-високите върхове, разкривайки върволица от каменни гребени, които напомняха гръбнака на някой гревен гигант, готов да изправи мощното си тяло над своите владения.

Грейс съзерцаваше картината на тези масивни скелети, а това ѝ помагаше да надмозне възбудата, която я беше завладяла веднага щом затвори телефона. Несъмнено Елиът се беше обърнал към нея, защото нямаше алтернатива. Но като ѝ поверяваше случая, той може би ѝ даваше уникален шанс да докаже, че е достойна да се върне на поста си на разследващ криминалист. Същият, който ѝ бе отнет в онзи прокълнат ден, когато натрупаното с годините наднормено тегло беше нанесло фатален удар на кариерата ѝ. Денят, когато не успя да догони серийния изнасилвач след година преследване и скъпи и изтощителни разследвания. Всеки друг

полицай нямаше да изостане, докато тя се беше задъхала бързо и престъпникът изчезна, оставайки неоткриваем и до днес. След този провал Грейс беше пратена да разпитва съседи за кражби в жилища, а основната ѝ работа се свеждаше до това да изслушва свидетели, които не са видели нищо, и да обяснява на пострадалите, че полицията прави всичко по силите си. Измъчвана от чувството си за вина, първоначално тя беше приела наказанието и бе положила неимоверни усилия да си върне добрата физическа форма. На това Елиът Бакстер не обърна никакво внимание, нито пък оцени битката, която тя трябваше смело да води със себе си. След като беше прекарала цяла година в „трета глуха“, тя усещаше, че няма да издържи дълго, преди да напусне работа и да се откаже от единствената професия, която даваше смисъл на съществуването ѝ. Затова този неподозиран случай можеше да се окаже врата към нейното спасение или – ако се провалеше, – да се превърне в окончателната ѝ присъда.

Грейс пое дълбоко въздух, за да разсее напрежението от огромния залог. Рискуваше то да я разконцентрира и реши, че е по-добре да си припомни малкото факти, които Елиът ѝ беше споделил, преди да тръгне на път, който щеше да продължи повече от пет часа.

– Знаем ли как е станало убийството?

– Виж какво, лицето, което отговаря за мястото, е мой бивш състудент от факултета по право. Стабилен, уравновесен човек, но ето че в случая беше обзет от паника. Препли-
таше му се езикът.

– Защо не се свържеш с полицията на остров Мул? Съвсем наблизо е. Там има полицейски инспектори.

– Той се опасява, че информацията ще стигне до пресата, понеже местните полицаи са прекалено близки с журналистите от региона. Грейс, няма да е добре това да се разбере дори само заради имиджа на Шотландия. Да беше се случило в опасен квартал като „Драг“, на всеки би се сторило нормално, обаче там...

– Нали все пак не разчиташ на мен да потуля случая?

Този път в гласа ѝ се долавяше леко напрежение.

– Не. Но ще е добре да си дискретна до момента, когато ще разполагаме с ясни отговори за случилото се.

– Окей. Изпрати ли вече екип от лабораторията?

– Не, обаждам се първо на теб. Сега ще им позвъня. И ще ти дам номера на съдебния лекар, който ще отговаря за случая.

– Самоличността на жертвата?

Елиът въздъхна.

– Тук имаме проблем, не ни е известна. Те не искат документи от хората, които постъпват при тях; освен това им казах, да не тършуват сред личните вещи на жертвата, за да не замърсят местопрестъплението.

– Нещо друго?

– Не, нищо, освен че се надявам този път да не изпортиш цялата работа.

Измина час и планините се снишиха, отстъпвайки място на равнини с кафяви треви, които се огъваха според посоката на морския вятър. Тя приближаваше брега. А когато видя върху един скалист нос да се откроява умърлушеният силует на останките на замък, разбра, че е стигнала до пристанищното градче Оубън. Остави колата си на паркинг там и хвана първия ферибот до остров Мул. Той беше задължителна спирка по пътя за Йона – неговият малък побратим, по-отдалечен от брега. После ѝ се наложи да прекоси острова с автобус до скромното пристанище Фионпорт, откъдето да се качи на последния кораб по маршрута ѝ.

Подпряла се на парапета на палубата, Грейс погледна телефона си, който беше извибрирал. Елиът ѝ беше изпратил данните за връзка със съдебния лекар Уолъс Мъри, посочвайки, че той е тръгнал и ще пристигне след нея. Тогава Грейс си даде сметка, че едва минава осем часът, макар да ѝ се струваше, че е изминал цял ден.

С коси, развени от вятъра, и лице, обсипвано от пръски морска пяна, тя се вторачи в очертанята на малкия

остров Йона, до който се приближаваха. Прецени на око, че островът е дълъг най-много пет километра и широк два или три. Забелязваше се малка концентрация на къщички, всички построени край морския бряг. След като вятърът се беше засилил и изтикал облаците достатъчно, за да проникне някой слънчев лъч, те се открояваха сравнително добре. Оскъдната светлина огря белите стени и пепелявите керемиди по покривите по цялото протежение на брега и за кратко внесе лъч живот сред местната сивота.

– Оттук не се вижда.

Грейс обърна глава към мъжа, който се беше облегал на перилата до нея; беше четиридесетгодишен, с добре нахлупено червено таке, а белите му коси се спускаха безредно около костеливото му лице.

– Да, знам, той е от другата страна на хълма.

– Виж ти, рядко се случва да ни посещават в разгара на есента. Още по-малко сама жена.

Грейс нямаше намерение да се държи неучтиво, но не се смяташе за длъжна да дава обяснения на човек, който на всичко отгоре се чудеше как една жена може да пътува сама.

– Това не е за изпускане – отвърна му тя, присвила очи в мила усмивка, – защото много обичам спокойствието.

Очевидно мъжът не очакваше такъв отговор и за момент остана със зяпнала уста, преди да се съвземе.

– Спокойствие, спокойствие, ама кой знае какво се случва зад тези стени, след като туристите си заминат.

Порив на вятъра се стовари върху морето. Грейс гръпна нагоре ципа на якето си. Мъжът ѝ хвърли подигравателен поглед.

– Е, вие няма защо да се тревожите. С бузи като вашите, не би трябвало да ви е студено.

След това той се отдалечи от парапета, махайки презрително с ръка. Грейс не беше особено изненадана от сарказма на този ужасно кльоцав мъж, който сигурно ѝ завиждаше, защото тя пращеше от здраве.

Тогава усети, че корабът ускорява скорост, взе да разбива с трясък вълните и нежните повеи на вятъра се превърнаха в брутални откоси. Дочу пътниците зад гърба си да разменят думи на безпокойство. Всички се взираха в небесния купол. В далечината бързо приближаваха зловещи черни облаци. В кабината си капитанът хвърляше боязливи погледи към небето. Той заби камбаната за мъгла и нареди на всички да седнат по местата си.

Първите канки забарабаниха по палубата в момента, в който корабът акостираше. Морският съд силно се клатушкаше и корпусът му се триеше в буя на пристанището с обезпокоителни стържещи звуци. Капитанът подкани десетината пътници да слизат по-бързо, а в това време силен порой се изля върху острова, от който палтата плюцяха, косите се развяха, а корабът се клатеше ужасно.

Грейс си сложи качулката, скочи на понтона и точно пред себе си забеляза мъжа с червеното таке. Наведена напред, за да не се излага напълно на дъжда, който падаше косо, тя го настигна и леко го бутна. Понеже беше близо до борда и вятърът го тласкаше, той изгуби равновесие. В последния момент Грейс го улови за ръката, преди да е паднал два метра надолу в ледените води на бурното море.

Зашеметен от преживяния страх, нещастникът се вторачи в лицето на Грейс.

– Съжалявам – кресна тя, нагвиквайки тътена на мощните вълни, които се блъскаха в приборя. – Бузите ми закриваха погледа и не ви видях.

Тя му се усмихна, оправи яката на палтото му и продължи решително да крачи към единствената улица на миниатюрното пристанище. Само за минута всички пътници се разотидоха, а Грейс остана сама под пороя. Вятърът бучеше все по-ожесточено, а от небето се стичаха водни потоци, които хвърляха острова в мрак като при слънчево затъмнение.

По уличката вече се бяха образували големи локви и се наложи Грейс да ги прескача, докато излезе на пътя, който изкач-

ваше хълма над селището. На предупредителна табела беше написана забрана да се върви по тази пътека в лошо време. Грейс обаче не можеше да си позволи лукса да изчака да стихне бурята.

Тя подмина табелата и докато по обувките ѝ полеваше кал, се опита максимално да заобикаля образувалите се вади, където почвата беше хлъзгава. Изкачи баура с измокрено лице, въпреки че се беше сгушила в палтото си, и излезе на върха. Там вятърът духаше толкова жестоко, че мокрите треви полягаха, а грехите прилепваха по тялото. Дъждът влизаше в устата ѝ, стичаше се по врата ѝ. Тя продължи да върви, но не виждаше на повече от два метра. Нямаше как да отгатне, че край пътеката зееше пропаст, преди да чуе в последния момент взрива на вълните, които се разбиваха в ниското.

Тя се постара да не прави нищо една случайна крачка, но неочаквано силен порив на вятъра я тласна силно напред. Падайки, тя се свлече по склона, който беше разкалян и сякаш напоен с олио. Грейс заби пръсти в пръстта, за да се задържи, но въпреки това не спираше да се пързала надолу. Изкреця от ужас. На няколко метра от нея пропастта я очакваше с наст, бълваца пяна около стърчащите скали, готови да пронизат своята плячка. С енергията на отчаянието, тя заби нокти в земята. Пръстите ѝ пламнаха, кожата ѝ се обели, но сложи край на смъртоносното ѝ пропадане. Бавно, предпазливо, тя пролази нагоре до пътеката; след като най-после беше извън опасност, се строполи на земята от изтощение. Погледна ръцете си и с облекчение установи, че раните ѝ са само повърхностни.

Омацана с лепкава кал, тя полежа малко, колкото да се разсее гаденето, предизвикано от страха и болката.

Вероятно повече от всеки друг инспектор от полицията, Грейс отлично знаеше причината да избере тази професия. Обаче в такива трудни моменти тя подлагаше на съмнение своето вътрешно убеждение. След като постепенно успокои дишането си, тя се изправи с мъка и се огледа наоколо с присвити очи.

От своето местоположение би трябвало да го вижда, но всичко бе потънало в полумрак. Поривът на вятъра беше така силен, а от време на време сред гъжда се мярваха единствено безформени сенки, които веднага се стопяваха.

Като следваше особено внимателно наклона на терена, тя се добра до едно равно място; тук усети подметките си да стъпват на широки дялани камъни, между които струяха бързи поточета. Същите скоро надделяха над непромокаемите и обувки, които от удобни се превърнаха в мокри гъби. „Но къде ли трябва да е? – питаше се тя нетърпеливо. – Защо още не го виждам?“

Вместо отговор светкавица разсече небето и тътенът на гръмотевицата накара земята да потрепери. Мигът стигна, колкото да мерне ниска каменна стена на няколко крачки от нея. Тя ускори ход и тръгна успоредно с каменния бордюр, докато някаква табела не се изпречи на пътя ѝ. Губеше видимост заради водата, която се стичаше в очите ѝ, така че ѝ трябваша няколко секунди, за да разгадае ситните букви в черен цвят: „Пътят на мъртвите“.

Вдясно, отпаятък стената, в една част на острова, която сигурно се спускаше полегато към морето, ѝ се мярнаха техните призрочни силуети, изкривени и полегнали на една страна – надгробните камъни на първите крале на Шотландия, чиито скелети лежаха тук от повече от хиляда години. Тук беше и този на печално известния Макбет. Като отмести поглед, зъзнеца в мократа си шуба и оцанана с кал, Грейс закрачи бавно по гробищната пътека. Мина покрай висок келтски кръст, наподобяващ източена човешка фигура, който хвърляше огромна сянка. Тя се спря и вдигна глава, стресната, с корем, присвит от необяснима уплаха.

Наистина той беше тук. Сякаш я беше чакал през всичките тези над хиляда и четиристотин години. Далеч от трескавото човешко ежедневие. Мрачните очертания на каменната постройка образуваха кръст, над който се издигаше квадратна средновековна кула. Именно зад тези изложени на вятъра

стени я очакваше трупът на един мъж, както и обитателите на това място, разтърсени от ужас.

Грейс отново приведе глава, направи още няколко крачки и се озова, изтощена, под портика пред островърхата врата на манастира в Йона.

Никола Бьозле
Последното послание

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова / Kontur Creative*
Коректор *Нина Джумалийска*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 21,5
ISBN 978-619-164-505-3

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пблшишънс“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Сигурни ли сте, че искате да знаете истината?
Тя може да ви хвърли в бездната на страха и
лудостта...

Остров Йона, Западна Шотландия – черни скали са пръснати из кафявите треви, а в края на „Лътят на мъртвите“ се издвисява сивият силует на манастира.

Зад брунените му от вятъра стени един от неговите обитатели е открит мъртъв. Антон Юсик е убит по особено жесток и необичаен начин – чрез екстракция на мозъка. Инспектор Грейс Кембъл се заема с разследването. След като е била отстранена от длъжност за цяла година, сега кариерата ѝ е заложена на карта.

В един проливен дъжд тя бутва тежката порта на манастира и се облъсква с трескавите погледи на петимата монаси, които го обитават. Единственото, което знаят за жертвата, е името ѝ и това, че мъжът има тайна стая, чиито стени са покрити с непонятни научни уравнения и формули.

Какво е търсил Антон? Защо са го ликвидирали с такава жестокост? Грейс не подозира, че всъщност са ѝ поверили разрешаването на една от най-изумителните загадки, пред които някога се е изправяло човечеството.

В „Последното послание“ Никола Бьогле ни представя новата си героиня – инспектор Грейс Кембъл – самотна и мистериозна жена, чието минало крие тежки тайни. А това, което на пръв поглед изглежда банална криминална история, скоро се оказва случай, който я отвежда до ледените земи на Гренландия, където тя ще направи ужасяващи за бъдещето на човечеството открития.

В основата на сюжетите на Никола Бьогле винаги стоят реални факти и събития. Тази книга не изневерява на това правило и авторът повежда читателите си на пътешествие, което ще ги ужаси, но и ще ги накара да си задават много въпроси.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 645053

www.entusiast.bg